

дя къщата, тъй ще се обличамъ, съ мъжа си тъй ще живѣя“ — нареди се единъ проектъ, както се редатъ проектитѣ за закони — но, като се ожени, слѣдъ единъ мѣсецъ и двамата трѣгнатъ разочорлени. значи, проектътъ не се е изпълнилъ, както и законитѣ, приети въ камарата, често оставатъ неприложени, защото не сж били нагодени съобразно съ нашитѣ условия. И когато нѣкоя наша мисль не се приложи въ дѣйствиe, ние казваме: „Нешастни сме, сждбата ни гони“. Никаква сждба не ви гони, а вашата глупость ви гони на всѣка една крачка. Трѣбва да се научимъ да мислимъ правилно. Като дойде единъ човѣкъ при васъ, трѣбва да си съставитѣ за него едно правилно понятие и да постѣпите съ него така, както вие бихте желали да постѣпять съ васъ въ дадения случай. И трѣбва да постѣпимъ добръ, понеже, каквото вършимъ, това ще ни постигне. Прѣди 45 години въ Варна нѣкой си господинъ, свършилъ въ Европа по музика, станалъ учителъ и започналъ да учи дѣцата на варненскитѣ чорбаджии да свирять, да танцувать и пр. Обаче, единъ день този господинъ се скаралъ съ гражданитѣ, и тѣ го уволнили. Човѣкъ, крайно честолубивъ, горделивъ, изхарчилъ си паритѣ и три дена стоялъ гладенъ. Срѣща го единъ свещеникъ, който билъ запознатъ съ него, и го поканилъ на гости. Слѣдъ като се поразговорили, свещеникътъ го нагостилъ. Господина му благодарилъ и, слѣдъ като му разправилъ историята си, свещеникътъ изважда и му дава двѣ бѣли меджидии: „Като ги похарчишъ, идвай пакъ у дома, докато си намѣришъ работа“. Минали се един-два мѣсеца, и понеже господинатъ